

متن پرسش

سلام استاد امروز جوان دهه هشتادی دیدم که جانباز شده و دودست خود و دوپای خود را از دست داده است، حقیقتا احساس حقارت کردم او کجا و من کجا دوسال هم کوچک تر بود و پای لانچر این صدمه رادیده بود و خانواده داشت، من استاد ۲۴ ساله هستم علاوه بر استعدادم در درس غفلت کردم و شکست های زیادی متحمل شدم، الان هم تلاش میکنم تا شاید جبران مافات کردم و احساس حقارت شدید دام که ماها مدعی هستیم و اینها در عمل هزار پله اما بالاترند، و از خدا میخواهم جانم را بگیرد تابیش از این رنج نکشم و از شکست های بعدی هم خوف شدید دارم و عاجز شده ام و نمی دانم چه کنم با این حجم از خطا و ضعف. همچنین استاد پناهیان در صحبتشان فرمودند بارهبری ایشان معتقد بودند دین را باید از تاریخ آموزش داد و انسان ۲۵۰ سال و کلیی که مفصل هست و می گفتند شیوه فعلی آموزش دین که احکام و عقاید هست غلط هست لطفا نظرتان را در این لاره هم بفرمایید و در حق این حقیر گرفتار و ذلیل دعا بفرمایید استاد.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: مهم، تشخیص و توجه به راهی است که در این مرحله از تاریخ انقلاب که تاریخ دیگری می باشد؛ در مقابل ما گشوده شده تا با سبک و سلوک معنوی و معرفتی، متذکر انسانیت انسان ها باشیم. در مباحث «ما و الهیات جنگ و جهاد»
https://eitaa.com/matalebevijeh/۲۲۳۰۲ و «شهادت رهبر انقلاب و تقابل جهان «سنت» با جهان ساختگی «رسانه» در این بعثت تاریخی»
https://eitaa.com/matalebevijeh/۲۱۹۷۷ عرایضی در این رابطه شده است به امید آنکه عزمی باشد برای حضور در راهی که مقابل مان گشوده شده است. موفق باشید